

- en bönevandring tillsammans med Johannes

Joh 5:1-18

*"Där fanns en man som hade varit sjuk i trettioåtta år."
"...sjuk i trettioåtta år..."* Så lätt det är att missa sådana ord. De dyker upp och försvinner direkt ut ur synfältet som en liten detalj på andra sidan vindrutan när man passerar på motorvägen. *"trettioåtta år"* Det går fort att läsa. Det är en lång tid att leva. Men fortsättningen av samtalet uppenbarar ett ännu större problem och en ännu djupare smärta: *"...jag har ingen som kan hjälpa mig..."* Sjuk i 38 år. Ensam i 38 år. Vad låter värst i dina öron? Är det inte sant att vi klarar av många svårigheter, bara vi slipper att göra det ensamma?

Mannen låg vid Betesdadammen. Det fanns en märklig tro bland de sjuka i staden att det var en ängel som fick vattnet att röras upp då och då, och att den som då kom först ner i vattnet kunde bli frisk. Hade det hänt någon gång? Bibeln berättar i alla fall inte om det. Jesus försöker inte heller släpa ner den sjuke i dammen. Kanske är detta helt enkelt bara ett uttryck för att vi nästan är beredda att göra vad som helst i vår desperation för att åtminstone ha något att hoppas på. Jag har mött människor som åkt till Indien för att söka efter en guru, som köpt stenar och kristaller eller "välsignat vatten", som försökt tala med hundar och katter, eller med döda människors andar, i sitt sökande efter tro, hopp och kärlek. Ofta har allt detta bara gjort dem allt fattigare, sjukare - och ännu mera ensamma. Många av dem kunde nog säga någonting i stil med det som mannen vid Betesda sa: - *Inget har hjälpt mig.*

"Vill du bli frisk?", frågar Jesus. Vilken fråga! Mannen har ju varit sjuk i 38 år. Varför frågar Jesus så? För att Gud har skapat dig med en fri vilja. Och är den nu inte längre fri så är det i alla fall inte Gud som tog den ifrån dig. Frågan är inte ett uttryck för respektlöshet, den är tvärtom ett uttryck för respekt. Gud respekterar din fria vilja.

Jesus ställer frågan vid fler tillfällen. *"Vad vill du att jag skall göra för dig?"*, frågar han en blind vid vägens kant, fast det ju var uppenbart för alla vad han ville. *"...vill du gå in i livet..."*, frågar Jesus en man som söker hopp bortom döden. (*"gå in i livet"* - är inte det ett underbart uttryck för frälsningen och gudsrelationen?) Vad vill du, frågar Jesus - och väntar på svaret.

Men svaret kommer på annat sätt än vad mannen vid Betesda hade förväntat sig, för Gud frågar dig visserligen vad du vill, men tar sig själv rätten att bestämma hur bönesvaret ska komma, för det fick vare sig den sjuke mannen eller de arga människorna i berättelsens utkant bestämma.

Bön: *"Gud, ibland kan också jag känna mannens ensamhet. Inför vissa problem och bekymmer är jag ensam. Också i mitt liv finns rum dit jag inte kan ta med någon. Ingen utom dig. Och om du nu där, i ett av dessa rum, frågar mig vad jag vill, blir jag blir jag kanske tyst ett tag. Jag kanske flackar med blicken när du ser på mig och väntar på svaret. Så vill jag ändå svara, om än min röst blir svag och matt: Idag Gud vill jag att du ... (fyll i med din egen bön - för dig själv eller för någon annan.) Detta är min vilja och nu har jag berättat om den för dig. Låt din vilja ske, på det sätt du själv bestämmer."*

Micael Nilsson